

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1047 ³	Προηγιασμένη θεία λειτουργία 19 Ἀπριλίου 2019 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Σύγκρισι τῆς προηγιασμένης μετὰ τὶς ἄλλες λειτουργίες Β'

Σὲ προηγούμενη ὁμιλία γιὰ τὴν προγιασμένη λειτουργία ἀρχίσαμε, ἀγαπητοί μου, νὰ βρῆσκουμε τὶς **διαφορὲς** ποὺ ἔχει ἡ λειτουργία αὐτὴ ἀπὸ τὶς λειτουργίες τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἶδαμε πρῶτον, ὅτι σ' αὐτὴν τὰ τίμια δῶρα εἶνε ἤδη καθγιασμένα. Καὶ κατόπιν εἶδαμε ὠρισμένες διαφορὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀκολουθία τῆς πρῶτον ὅτι ἔχει ἀναγνώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, δεύτερον ὅτι κατ' αὐτὴν λέγεται τὸ «*Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*», καὶ τρίτον ὅτι ψάλλεται τὸ «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...*». Συνεχίζουμε τώρα μετὰ **ἄλλες δύο** διαφορὲς.

δ') Ἐνα ἀκόμη διαφορετικὸ σημεῖο, ἀδελφοί μου, εἶνε ὁ ὕμνος ποὺ ψάλλεται **ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια**. Ἐδῶ ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε διαφορετικὸς. Καὶ ἐνῶ στὶς ἄλλες λειτουργίες γονατίζουμε στὸ «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...*», ἐδῶ γονατίζουμε στὴ μεγάλη εἴσοδο· γιατί εἶνε ἤδη ἁγιασμένα τὰ τίμια δῶρα. Ἐδῶ ψάλλουμε ὅχι «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*», ἀλλὰ «*Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἴδου γὰρ εἰσπορεύεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἴδου θυσία μυστικὴ τετελειωμένη δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλούϊα*». Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τραγούδια, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ, οὔτε στοὺς φράγκους οὔτε στοὺς προτεστάντες, πουθενά. Αὐτοὶ ποὺ τὸ μετέφρασαν σὲ ξένες γλώσσες, λένε ὅτι ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε θεϊκός, τραγούδι ἀγγελικόν. «*Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν...*»! λόγια γεμάτα νοήματα, ποὺ δίνουν φτερὰ στὸν ἄνθρωπο ν' ἀφήσῃ τὴ γῆ καὶ νὰ πετάξῃ ψηλά. Ποιὸ εἶνε τὸ νόημά τους; Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀδελφοί μου, ποὺ εἴμαστε μέσ' στὴν ἐκκλησία, δὲν πατάμε στὴ γῆ. Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι ἔχουν φτάσει ἀπὸ τὰ οὐράνια. Σμίξαμε ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι καὶ ὑποδεχόμεθα τὸν βασιλέα τῆς δόξης, ποὺ μᾶς κα-

λεῖ μετὰ πίστι καὶ πόθο νὰ κοινωνήσουμε «*εἰς ζωὴν αἰώνιον*».

ε') Τέλος ἡ λειτουργία τῶν προγιασμένων διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες λειτουργίες καὶ σ' ἕνα ἀκόμη σημεῖο. Εἶνε τὸ **κοινωνικόν**. Ἐδῶ, ἀντὶ τοῦ «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...*», ἔχουμε ἄλλο ποὺ λέει· «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρυσὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλούϊα*» (Ψαλμ. 33,9). Ἄλλα πάλι νοήματα, ἄλλα διαμάντια. Τί μᾶς λέει; Ὅτι οἱ τέρψεις καὶ τὰ γλέντια αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅλα τὰ εὐχάριστα ποὺ ἔχει, στὴν ἀρχὴ εἶνε γλυκά, ἀλλὰ στὸ τέλος εἶνε πικρά. Εἶνε ὅπως ἕνα γλύκισμα ποὺ τοῦ ἔχουν ρίξει μέσα παραθεῖο· τὸ τρῶς καὶ φαίνεται γλυκόν, ἀλλὰ πίσω εἶνε ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος. Ὁ διάβολος ἔχει ρίξει στὰ γλύκισμα ποὺ μᾶς προσφέρει παραθεῖο· αὐτό, ποὺ θεωροῦμε σιρόπι, εἶνε φαρμάκι.

Ἄνθρωποι, λέει ὁ Θεός, γιατί μ' ἀφήνετε καὶ φεύγετε μακριά, γιατί ἀποστατεῖτε ἀπὸ κοντά μου; Θὰ μάθετε πάνω στὰ πράγματα, ὅτι εἶνε πικρὸ νὰ ἐγκαταλείπετε ἐμένα. Ἐλάτε κοντά μου. Ἐλάτε σεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ποὺ εἴστε πικραμένοι ἀπὸ τὸ ἀσίνθιο, τὴν πίκρα τῆς ἁμαρτίας· ἐλάτε κοντά μου. Ἐλάτε κοντά στὸ Χριστό. Γιατί τί εἶνε ὁ Χριστός; Δὲν βρῆσκω λέξι νὰ τὸ ἐκφράσω. «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρυσὸς ὁ Κύριος*». Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ ψωμί, τὸ ἀληθινὸ ψωμί. Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ κρασί ποὺ εὐφραίνει τὴν καρδιά. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ζωὴ, τὸ ὄξυγόνο τῆς ζωῆς. Εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα. Εἶνε τὸ ποτάμι ποὺ τρέχει μέλι καὶ γάλα. Ἔλα νὰ δοκιμάσῃς τὸ Χριστό. Κι ἅμα ἀγαπήσῃς τὸ Χριστό καὶ ἐνωθῆς μαζί του, θὰ βρῆς αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Ὅπως ἡ γυναίκα ἅμα ἐνωθῆ μετὰ τὸν ἄντρα τῆς μένει ἐνωμένη μαζί του μέχρι τέλους καὶ δὲν τὴ χωρίζει κανένας, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά ποὺ ἀγαπᾷ τὸ Νυμφίον Χριστό, τὸν ὠραῖο Νυμφίον τῆς. Μιὰ τέτοια ἀγάπη πρέπει νὰ δώσουμε στὸ Χριστό. Εἶνε ὁ ὠραῖος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κάθε μιᾶς ψυχῆς.

«Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν...» (ᾠρθρ. Μ. Τρίτ. κάθ.). Καὶ ἂν ἀγαπήσης τὸ Χριστὸ καὶ γευθῆς τῆ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι πού χαρίζει, τότε, κι ὅλοι οἱ διάβολοι νὰ κατεβοῦν, δὲν μποροῦν νὰ σὲ χωρίσουν ἀπὸ αὐτόν. «*Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;...*» οὔτε οὐράνια, οὔτε ἐπίγεια, οὔτε καταθόνια (Ψαλμ. 8,35-39). «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστός ὁ Κύριος*».

Σᾶς παρουσίασα, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα φτωχὰ λόγια τὴν προηγιασμένη λειτουργία. Σᾶς εἶπα, ὅτι αὐτὴ διαφέρει ἀπὸ τίς ἄλλες λειτουργίες. Σᾶς εἶπα, ὅτι σ' αὐτὴν τὰ τίμια δῶρα εἶνε προηγιασμένα ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα.

Ἄλλ' ἐὰν ὑποθέσουμε, ὅτι στὴ λειτουργία αὐτὴ μπαίνει ἕνας κουφὸς πού δὲν ἀκούει τίποτε ἀπολύτως, τί λέτε, μπορεῖ αὐτὸς νὰ καταλάβῃ ὅτι **διαφέρει** αὐτὴ λειτουργία; Naί, θὰ τὸ καταλάβῃ. Πῶς; Μὲ τὰ μάτια του. Γιατὶ ἂν ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὴν ἀγία τράπεζα, θὰ δῆ ὅτι εἶνε ντυμένη στὰ μαῦρα. Ἄν ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν ἱερέα, θὰ τὸν δῆ κι αὐτὸν ντυμένο στὰ μαῦρα. Γιατὶ μαῦρα; μαῦρα τὰ ἄμφια τοῦ ἱερέως, μαῦρα ἡ ἀγία τράπεζά μας; **Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πένθος**. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ἀναγνώσματα πού διαβάζονται τὴν περίοδο αὐτὴ στὴν προηγιασμένη (βλ. Γέν. 49,33-50,26) λέει ὅτι, ὅταν πέθανε στὴν Αἴγυπτο ἐκεῖνος ὁ καλὸς πατέρας μὲ τὰ δώδεκα παιδιά, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τὸ παιδί του ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἐκεῖ ἀντιβασιλεὺς καὶ ἐτιμᾶτο. Καὶ μόλις πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ βοσκὸς, μαζεύτηκαν ὅλοι, μπῆκαν στὶς ἄμαξες καὶ πῆγαν μακριά, στὴ γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ τὸν θάψουν. Καὶ κλάψανε «*κοπετὸν μέγαν*» (ἔ.ἀ. 50,10). Θρήνησαν ὅλα τὰ παιδιά καὶ οἱ θυγατέρες καὶ τὰ ἐγγόνια του, πένθησε ὅλος ὁ Ἰσραὴλ ἑπτὰ ἡμέρες, γιατί πέθανε ὁ πατριάρχης. Ἔτσι λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἔχουμε πένθος καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶνε ντυμένη στὰ μαῦρα. Πρέπει νὰ πενήθουμε μὲ τὴν Ἐκκλησία μας **γιὰ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Σωτήρος**.

Ἔχουμε ὅμως καὶ **τὰ δικά μας πάθη**. Πρέπει νὰ πενήθουμε γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν, τῶν πλουσίων καὶ τῶν φτωχῶν, τῶν μορφωμένων καὶ τῶν ἀγραμμάτων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὅλου τοῦ κόσμου. Βουνὸ ἔχουν γίνεи τὰ ἁμαρτήματά μας.

Πρέπει **νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ**. Γιατὶ ἀδελφοί μου –νὰ τὸ ποῦμε– μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μᾶς κρατάει. Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ὀργῆς ἐπάνω στὴ

γῆ, θὰ δῆς τὰ βουνὰ νὰ «*καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32) καὶ ὁ κόσμος νὰ διαλύεται. Ζοῦμε μέσα στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί! Δὲν ξέρω τί συμβαίνει στὶς δικές σας καρδιές. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ὅταν ἀκούω τὴ λειτουργία αὐτὴ ἐλέγχομαι. **Εἶνε ἔλεγχος ἢ προηγιασμένη**. Γιατὶ; Μᾶς ἐλέγχει, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴ νηστεία ὅπως τὴν ἀγαποῦσαν οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων (ἢ προηγιασμένη τότε γινόταν τὸ βράδυ, ὅλη μέρα ἔμεναν νηστικοί, καὶ τὸ βράδυ κοινοῦσαν τὰ ἄχραντα μυστήρια). Μᾶς ἐλέγχει, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴν ἀγία Γραφή (ἢ προηγιασμένη εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀναγνώσματα τῆς Γραφῆς). Μᾶς ἐλέγχει ἀκόμα, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴν προσευχή· καὶ πρέπει νὰ ἀγαπήσουμε τὴν προσευχὴ παραπάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Μᾶς ἐλέγχει δὲ ἀκόμη περισσότερο, γιατί δὲν κοινοῦμε τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Ἦ ἂν μπορούσαμε νὰ γυρίσουμε πίσω καὶ νὰ πᾶμε ἐκεῖ ὅπου ἦταν Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς, Ὁρθοδοξία, τότε πού ὑπῆρχε ἡ θερμὴ πίστι καὶ ἡ ἀγάπη στὸ Θεό! Ἄς μπορούσαμε κ' ἐμεῖς σήμερα **νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Χριστὸ** ὅπως τὸν ἀγαποῦσαν ἐκεῖνοι! Ἄς εἴχαμε κ' ἐμεῖς μέσα μας ἕνα δράμι ἀπὸ τὴν ἀγάπη πού εἶχαν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τὸν θεῖο ἔρωτα πού αἰσθάνονταν οἱ εὐγενεῖς καρδιές τους!

Κλειστε τὰ μάτια σας καὶ φανταστῆτε μιὰ Ἑλλάδα, **μιὰ κοινωνία διαφορετικὴ**. Ποιά; Κάθε βράδυ ὁ ἄντρας νὰ λήῃ στὴ γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα· Ἔλα νὰ προσευχηθοῦμε. Ὅλο τὸ σπίτι νὰ προσεύχεται. Νὰ ἔχουν εἰκόνες, θυμίαμα, «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...*». Γιὰ φανταστῆτε ἕνα τέτοιο σπίτι, ἕνα ἀντρόγυνο νὰ προσεύχεται, νὰ διαβάξῃ Ἡσαΐα, βίους ἀγίων. Φανταστῆτε μιὰ κοινωνία πού ἅμα χτυπᾷ ἢ καμπάνα σὰν τὰ ζαρκάδια τὰ διψασμένα νὰ τρέχουν ὅλοι στὴν ἐκκλησία· μιὰ κοινωνία ν' ἀγαπᾷ τὴ σωφροσύνη, τὴν ἐγκράτεια. Κάθε Κυριακὴ, ἕκατὸ Χριστιανοὶ εἶνε; καὶ οἱ ἕκατὸ νὰ κοινοῦν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Σὲ μιὰ τέτοια κοινωνία θὰ σβήσουν τὰ ἐγκλήματα, θ' ἀδειάσουν οἱ φυλακές. Θὰ περνοῦν χρόνια χωρὶς νὰ γίνεи ἔγκλημα. Τόπος ἀγιασμένος, λουλούδια τὰ βράχια μας.

Ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, **ἔχουμε μιὰ ὑποχρέωσι**. **Νὰ δουλέψουμε** ὅλοι μὲ ζέσι, μὲ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, νὰ γίνουμε Χριστιανοὶ πραγματικοί, καὶ τότε νὰ ποῦμε στοὺς ἄλλους· «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός*» (Πάσχ. παννυχ.), τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**